М*ан*

нукра ва тилло

надорам;

лекин он чи дорам, ба ту медиҳам

Ман нукра ва тилло надорам;

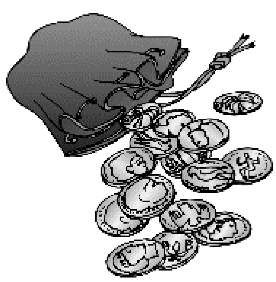

лекин он чи дорам, ба ту медиҳам

Рӯзе дар соати нӯҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад[1] мерафтанд. Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ӯро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки Ҷамил ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад; вақте ки ӯ Петрус ва Юҳанноро назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид. Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ӯ синчакунон нигариста, гуфт: ”Ба мо нигоҳ кун”. Ӯ ба онҳо назар дӯхт ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад. Аммо Петрус гуфт: ”**Ман нуқра ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам**: **ба исми Исои Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав**”.

[1] Ибодатхона

Аз дасти росташ гирифта, ӯро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои ӯ қувват гирифт, ва аз ҷои худ ҷаста хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону ҷастухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо вориди маъбад шуд. Тамоми мардум ӯро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд ва ӯро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Ҷамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба ӯ рӯй дода буд, дар даҳшат ва дар ҳайрат афтоданд.

(Инҷил, Аъмол 3:1-10)

©

Ин Исои Масеҳӣ Носирӣ кист?

Ӯ касест, ки боихтиёр камбағал гардид,
зеро дар китобҳои Худо навиштааст:

Ки Ӯ (Исои Масеҳ), бо вуҷуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт. Балки Худро кам дониста, ба сурати ғулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одамизод шуд, ва Худро фурӯтан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб[2] фармонбардор буд. Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст.
(Инҷил, Филиппиён 2:6-9)

Зеро ки шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки Ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии Ӯ сарватдор шавед.
(Инҷил, 2 Қӯринтиён 8:9)

---

[2] Марг дар салиб

Ӯ (Исои Масеҳ) манфур[3] буд ва радди мардум[4], дардманд ва ранҷур[5], ва мисли касе ки аз вай рӯй мегардонанд; Ӯ манфур буд, ва мо Ӯро писанд намекардем. Аммо Ӯ бемориҳои моро ба сар мебурд, ва ба дардҳои мо мубтало[6] буд, валекин мо гумон бурдем, ки Ӯро Худо зада, ба мусибат ва азиятҳо[7] гирифтор кардааст. Ва ҳол он ки Ӯ аз ҷиноятҳои мо маҷрӯҳ, ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир шудааст; сазои осоиштагии мо бар Ӯст, ва ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ мо шифо ёфтаем.
(Таврот, Ишаъё 53:3-5)

Зеро Ӯро (Исои Масеҳро), ки аз гуноҳ бехабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ӯ адолати Худо шавем.
(Инҷил, 2 Қӯринтиён 5:21)

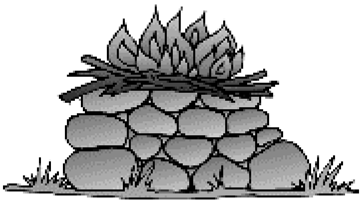

---

[3] Нафратовар
[4] Рад кардашуда аз мардум
[5] бемор ё дардманд
[6] Ба бало гирифтор
[7] азоб

Барои кӣ Исои Масеҳ камбағал гардид?

Исои Масеҳ барои мо ва наҷоти мо аз гуноҳ камбағал гардид, зеро дар китобҳои Худо навиштааст:

Пас аз чанд рӯз Ӯ (Исои Масеҳ) боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ӯ дар хона аст. Дарҳол мардуми бисёр ҷамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва Ӯ ба онҳо сухан мегуфт. Ва назди Ӯ бо мафлуҷе[8] омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд; ва чун ба сабаби бисёрии мардум ба Ӯ наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки Ӯ буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуроварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: ”Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд”. Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд, ки ”чаро Ӯ ин тавр куфр мекунад? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?” Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ дарёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: ”Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред?

---

[8] шал

Кадомаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки ‘гуноҳҳои ту омурзида шуд’, ё гуфтани он ки ‘бархез, бистари худро бардор ва равона шав’? Лекин то бидонед, ки Писари Одам (Исои Масеҳ) дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад”, ба мафлуҷ гуфт: ”Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав”. Вай дарҳол бархост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: ”Мисли инро ҳаргиз надидаем”.
(Инҷил, Марқӯс 2:1-12)

Вақте ки Яҳё дар зиндон аъмоли Масеҳро шунид, ду нафар аз шогирдони худ фиристод, то ки ба Ӯ бигӯянд: "Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?" Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: "Биравед ва он чи шунидед ва дидед, ба Яҳё бигӯед: Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва
карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад.
(Инҷил, Матто 11:2-5)

Ва Ӯ (Исои Масеҳ) ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт: "Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост. Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳед шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гирён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд. Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд,
ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд. Дар он рӯз шодӣ кунеду ба ваҷд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор карда буданд.
(Инҷил, Луқо 6:20-23)

Лекин Худо ҷоҳилони ҷаҳонро баргузид, то ки ҳакимонро шарманда кунад, ва нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад; ва Худо бекасони ҷаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавҷуд аст, то ки мавҷудро ботил[9] кунад, барои он ки ҳеҷ ҷисме дар пеши Худо фахр накунад.
(Инҷил, 1 Қӯринтиён 1:27-29)

Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: "На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд; **ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам".**
(Инҷил, Луқо 5:31-32)

[9] Беҳуда, ночиз, зоилшаванда

Наҷоти мо чанд пул меистад?

Исои Масеҳ барои наҷоти мо аз гуноҳ ҷони Худро дод, зеро дар китобҳои Худо навиштааст:

Касе ҳаргиз барои бародараш фидия[10] намедиҳад; кафораи[11] худро низ ба Худо адо намекунад, — чунки фидияи ҷонашон гаронбаҳост, ва он ҳаргиз муяссар намешавад.
(Забур 48:8-9)

Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед, балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок.
(Инҷил, 1 Петрус 1:18-19)

Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ройгон[12], бо файзи Ӯ, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд, ки Ӯро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ӯ ба воситаи имон кафорате бошад.
(Инҷил, Румиён 3:23-24а)

---

[10] Мол ё чизе, ки барои раҳоӣ дода мешавад.
[11] Кафора: он чи дар товони гуноҳ дода мешавад.
[12] Бемузд, бепул

Ва Хуни Писари Ӯ (Хуни Исои Масеҳ) моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд. Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, — худамонро фиреб медиҳем , ва дар мо ростӣ нест. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.
(Инҷил, 1 Юҳанно 1:7-9)

Ва суруди наве хонда (наҷотёфтагон) мегӯянд: ”Ту (Исои Масеҳ)… забҳ[13] шудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо аз ҳар сибт[14] ва забон ва қавм ва қабила харидӣ, ва моро подшоҳон ва коҳинони[15] Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд.
(Инҷил, Ваҳӣ 5:9-10)

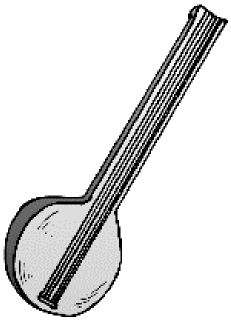

[13] Кушта
[14] Яке аз тоифаҳои банӣ Исроил, ки мансуб ба яке аз 12 фарзанди Яъқуб ҳастанд
[15] Рӯҳониён.

Барои наҷоти мо мо чӣ бояд кунем?

Мо барои наҷоти мо ҳеҷ чиз дода наметавонем. Наҷот танҳо кори Худованд Исои Масеҳ аст. Барои ҳамин касе ки бо меҳнати худ наҷот ёфтан мехоҳад, муваффақ намешавад. Фақат онҳое ки Худованд Исои Масеҳ чун наҷотдиҳандаро қабул мекунанд ва Ӯро аз тамоми дил пайравӣ мекунанд, наҷот меёбанд. Ба биҳишт намераванд онҳое ки бо дигар роҳ ба он ҷо расидан мехоҳанд. Зеро дар китобҳои Худо навиштааст:

Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем.
(Инҷил, Аъмол 4:12)

Лекин ба онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
(Инҷил, Юҳанно 1:12)

Пас, ҳар ки Маро (Исои Масеҳро) дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард; лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард. Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер; зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш ҷудо кунам. Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва Маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест. Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
(Инҷил, Матто 10:32-39)

Маслиҳат: Агар шумо барои бисёртар донистан шавқ дошта бошед, Китоби Муқаддасро ёбед, хонед ва дуо кунед. Ё касеро, ки ба шумо ин дафтарчаро дода буд, ё дигар Масеҳии ҳақиқиро пурсед!